

**REGLEMENTĂRI PRIVIND
CONSTRUCȚIILE PE ZONA
LITORALĂ (ZONA DE
COASTĂ SITUATĂ ÎNTRE
NIVELUL MAXIM ȘI CEL
MINIM AL APEI): FRANȚA,
GRECIA, PORTUGALIA,
SPANIA**

material documentar

mai 2026

Lucrările elaborate în cadrul Direcției studii și documentare legislativă au caracter documentar și nu reprezintă punctul de vedere al Camerei Deputaților.

Documentele legislative oficiale au fost consultate în limba de origine, iar traducerea informațiilor relevante selectate nu reprezintă o traducere oficială, fiind furnizată ca un mijloc de înțelegere a unui document original, scris în altă limbă.

Baza de date cuprinzând totalitatea studiilor elaborate de Direcția studii și documentare legislativă poate fi accesată prin intermediul paginii de Intranet a Camerei Deputaților la adresa:

<http://www.cdep.ro/pls/dic/site2015.page?den=dsdl-home1>

Documentare și sinteză: Mariana-Violeta CINCĂ,
consilier parlamentar- Direcția studii și documentare legislativă
Palatul Parlamentului, str. Izvor nr.2-4, sect.5, București
Tel: 021.316.03.65; 021.414.13.50/ 51, Interior 1350/1349, camera 5070
E-mail: doc@cdep.ro

Acest material informativ reflectă răspunsurile unor parlamente naționale la solicitarea **ECPRD No. 6297/22.04.2026: Reglementările privind construcțiile pe zona litorală (zona de coastă situată între nivelul maxim și cel minim al apei)**, adresată de parlamentul Irlandei unui număr limitat de parlamente din rețeaua ECPRD. Solicitarea a avut în vedere un număr de 4 întrebări:

- 1) Care este definiția juridică a zonei litorale?
- 2) Ce autorizații sunt necesare pentru construirea de structuri în zona litorală?
- 3) Care sunt organismele/agențiile responsabile cu eliberarea autorizației (autorizațiilor) necesare pentru construirea de structuri în zona litorală?
- 4) Circumstanțele în care este permisă efectuarea lucrărilor de întreținere și reparații la aceste structuri sunt definite în autorizații?

Franța	1. Zona litorală este definită de articolul L. 2111-4 din Codul general al proprietății publice. „Domeniul public maritim natural al statului cuprinde: 1° Solul și subsolul mării situate între limita exterioară a mării teritoriale și, spre uscat, țărmul mării. Litoralul cuprinde tot ceea ce marea acoperă și descoperă până la limita la care se pot extinde marea cea mai înalte în absența unor perturbări meteorologice excepționale.”	2. Articolul R2124-1 din Codul general al bunurilor publice prevede: „În vederea aplicării dispozițiilor articolului L. 2124-3, terenurile din domeniul public maritim situate în afara limitelor administrative ale porturilor pot face obiectul unor concesiuni de utilizare în scopul alocării lor pentru uz public, pentru un serviciu public sau pentru o activitate de interes general. Bunurile astfel concesionate nu sunt retrase din domeniul public. Aceste concesiuni se încheie pe o durată care nu poate depăși treizeci de ani. [...]”	3. În conformitate cu articolul R2124-2 din Codul general al bunurilor publice, „cererea de concesiune se adresează prefectului”. Articolul R2124-6 din Codul proprietății publice	4. În conformitate cu articolul R2124-2 din Codul general al bunurilor publice, cererea de concesiune este însoțită de un dosar care conține următoarele informații: „[...] 6° Măsurile de întreținere prevăzute; 7° Măsurile propuse, pe baza stării inițiale a amplasamentului, pentru monitorizarea proiectului și a instalației, precum și a impactului acestora asupra mediului și a resurselor naturale; 8° Dacă este cazul, natura operațiunilor necesare pentru reversibilitatea modificărilor
----------------------	--	--	--	---

				<i>aduse mediului natural și amplasamentului, precum și pentru restaurarea, reabilitarea sau refacerea amplasamentului la sfârșitul dreptului de concesiune sau la sfârșitul utilizării. [...]</i>
Grecia	1. Termenul „foreshore” nu există ca atare în legislația elenă; cel mai apropiat termen este „αιγιαλός” (egialos), definit în legislație: <u>Legea 4607/2019, articolul 23</u> (<u>Modificarea articolului 1 din Legea 2971/2001</u>) „Zona litorală” este zona de teren care este scăldată de mare în timpul valurilor cele mai înalte și obișnuite. Zona litorală constituie un element esențial al mediului natural al țării, care este protejat de stat, care o gestionează în conformitate cu natura și caracterul său de proprietate publică/de uz comun. <u>Articolul 2 din Legea 2971/2001</u>: Litoral, plajă și alte dispoziții (a se vedea, de asemenea, <u>Legea 5092/2024</u>), privind proprietatea asupra litoralului, plajei, malului, zonei riverane, elementului acvatic, fundului mării și subsolului fundului mării, lagunei, lacului și albiei râurilor navigabile	2. <u>Articolul 1 din Legea nr. 2971/2001</u> și cu <u>articolul 55 din Legea nr. 4676/2020</u>, „Modernizarea cadrului instituțional pentru cabotajul maritim și alte dispoziții”: Articolul 56 din Legea nr. 4676/2020 Reglementarea platformelor plutitoare Articolul 12A din Legea 2971/2001 Lucrări urgente Articolul 13 Concesiunea de simplă folosință Articolul 14 Concesiunea de utilizare pentru executarea lucrărilor		

Portugalia	1. <u>Articolul 84 din Constituție</u> prevede că apele teritoriale, fundul acestora și fundul mării adiacent fac parte din domeniul public. Parlamentul portughez are, de asemenea, competență legislativă în materie de reglementare a regimului juridic al bunurilor din domeniul public, în temeiul articolului 165 din Constituție. Principalele acte normative referitoare la acest subiect sunt <u>Legea nr. 54/2005</u> din 15 noiembrie privind proprietatea asupra resurselor de apă și <u>Legea nr. 58/2005</u> din 29 decembrie, Legea apelor. În sensul prezentului răspuns, conceptele relevante sunt domeniul public maritim, patul apelor marine și marginea adiacentă. În temeiul articolelor 2-4 din Legea nr. 54/2005, domeniul public maritim include apele de coastă și apele de maree, paturile și marginile acestora și aparține statului. Articolul 10 din Legea nr. 54/2005 definește fundul apelor marine și al apelor <i>foreshore</i> ca fiind terenul acoperit de ape, cu limita sa terestră la linia de maree maximă de primăvară la echinocțiu. Articolul	2. De regulă, lucrările de construcție pe domeniul public maritim necesită un titlu de utilizare privată a resurselor de apă publice. În conformitate cu <u>articolul 59 din Legea apelor</u>, dreptul de utilizare privată a resurselor de apă publice poate fi acordat numai prin licență sau concesiune. <u>Articolul 60 din Legea apelor</u> supune autorizării prealabile, printre altele, ocuparea temporară pentru construirea sau modificarea instalațiilor fixe sau mobile, amplasarea unor astfel de instalații, ocuparea temporară pentru construirea sau modificarea infrastructurilor hidraulice, amplasarea infrastructurilor hidraulice, precum și excavările sau umpluturile. <u>Articolul 61 din Legea apelor</u> rezervă concesiunea pentru anumite utilizări specificate. În cazul în care utilizarea prevăzută implică lucrări de construcție, <u>articolul 4 din Decretul-lege nr. 226-A/2007</u> prevede că proiectul să fie prezentat autorității competente pentru	3. Autoritatea principală în ceea ce privește autorizația privind resursele de apă este <u>Agencia Portuguesa pentru Mediu, I.P. (APA)</u>, responsabilă cu eliberarea autorizațiilor și a titlurilor de utilizare a resurselor de apă. În cazul în care lucrările se încadrează și în categoria operațiunilor urbane, autoritatea competentă pentru titlul de urbanism municipal este consiliul municipal relevant, în temeiul <u>articolului 5 din RJUE</u>. În cazul în care este necesară o procedură de evaluare a impactului asupra mediului, <u>articolul 8 din Decretul-lege nr. 151-B/2013</u> stabilește că Agencia Portuguesa pentru Mediu, I.P. (APA) este	4. Legislația portugheză nu prevede un program legal uniform de întreținere pentru toate aceste structuri. În schimb, întreținerea și reparațiile sunt reglementate în principal de conținutul licenței sau al concesiunii și de proiectul aprobat. În conformitate cu <u>articolul 3 din Decretul-lege nr. 226-A/2007</u>, licențele și concesiunile conferă dreptul de utilizare exclusivă numai în scopurile și în limitele prevăzute în titlu. Articolul 4 din Decretul-lege nr. 226-A/2007 prevede ca lucrările și modificările să respecte proiectul aprobat. <u>Ordonanța nr. 1450/2007</u> prevede că un titlu de licență trebuie să menționeze, printre altele, scopul, locația și durata licenței, iar un contract de concesiune trebuie să reglementeze aspecte precum drepturile și obligațiile părților, construcția infrastructurii, condițiile financiare și revizuirile periodice. În plus, <u>articolul 28 din Decretul-lege nr. 226-A/2007</u> permite revizuirea
--------------------------	--	---	--	---

	11 din Legea nr. 54/2005 definește marginea și o stabilește, pentru apele marine, la 50 de metri. În consecință, fâșia foreshore dintre marcajele de maree înaltă și joasă nu este denumită separat, ci este cuprinsă în fundul apelor marine care fac parte din domeniul public maritim.	aprobare, iar lucrările să fie executate în conformitate cu proiectul aprobat și cu legislația aplicabilă. În funcție de caracteristicile proiectului, pot fi necesare și proceduri suplimentare, în special controlul urbanistic municipal în temeiul Cadrului juridic pentru dezvoltare urbană și construcții (RJUE) și, după caz, evaluarea impactului asupra mediului. În cazul proiectelor care fac obiectul Cadrului juridic pentru evaluarea impactului asupra mediului (AIA), procedura de obținere a titlului de apă poate începe numai după o decizie de mediu favorabilă sau condiționat favorabilă sau o decizie de dispensare de la AIA.	autoritatea AIA pentru proiectele din spațiul maritim și alte cazuri enumerate, în timp ce Comisiile de coordonare și dezvoltare regională¹ (CCDR) reprezintă autoritatea în restul cazurilor. Există, de asemenea, o excepție specifică sectorului pentru zonele din domeniul public al apelor atribuite administrațiilor portuare. În temeiul articolului 38 din Decretul-lege nr. 226-A/2007, administrațiile portuare pot acorda titluri unor terți în acele zone în care competența a fost delegată prin ordin ministerial comun.	titlurilor în anumite circumstanțe. La nivel municipal, lucrările de conservare sunt, în general, scutite de controlul urbanistic prealabil în temeiul articolului 6 din RJUE, dar acest lucru nu elimină necesitatea respectării titlului privind resursele de apă și a oricăror condiții aferente acestuia.
--	--	--	--	--

¹ Comissões de Coordenação e Desenvolvimento Regional, I.P. (CCDR) sunt instituții publice regionale cu responsabilități care includ dezvoltarea regională, mediul și amenajarea teritoriului. În cadrul regimului de evaluare a impactului asupra mediului, CCDR-ul competent din punct de vedere teritorial este autoritatea în cazurile care îi sunt atribuite prin lege.

Spania	1. În Spania, conceptul echivalent cu „zona litorală” este zona maritim-terestră sau zona de coastă (zona marítimo-terestre), care face parte din domeniul public maritim-terestru (dominio público marítimo-terestre). Temeiul juridic al acestei definiții este stabilit la articolul 132.2 din Constituția Spaniei, care prevede că zona maritim-terestră, plajele, apele teritoriale și resursele naturale ale zonei economice și ale platoului continental fac parte din domeniul public deținut de stat. Această dispoziție constituțională a fost dezvoltată prin Legea 22/1988 din 28 iulie privind zona de coastă. În conformitate cu articolul 3.1 litera (a) din această normă, zona maritim-terestră este definită ca „zona situată între linia de maree joasă (bazată pe marea maximă de primăvară la echinocțiu) și limita atinsă de valuri în timpul celor mai severe furtuni înregistrate, în conformitate cu criteriile tehnice stabilite prin regulament; sau, în cazul în care această limită este depășită, limita mării maxime de primăvară la echinocțiu”. Această zonă se extinde, de asemenea, de-a lungul malurilor râurilor până la	2. Conform legislației spaniole, utilizarea domeniului public maritim-terestru poate fi autorizată numai pentru acele activități sau instalații care, prin însăși natura lor, nu pot fi amplasate în altă parte. Conform articolului 61 din Decretul Regal 876/2014, aceste activități și instalații sunt: a) cele care îndeplinesc o funcție sau furnizează un serviciu care, prin natura sa, necesită ocuparea domeniului public maritim-terestru. b) cele care prestează un serviciu public sau deservesc publicul și care, din cauza configurației fizice a porțiunii de coastă unde este necesară amplasarea lor, nu pot fi situate pe terenuri adiacente aceluiași domeniu. Articolul 32 din Legea 22/1988 stabilește că ocuparea acestei zone este condiționată de acordarea autorizației administrative care permite utilizarea terenurilor publice. Cele două tipuri de licențe	3. Domeniul public maritim-terestru intră în competența exclusivă a statului. Autoritatea competentă este Ministerul Tranzitei Ecologice și Provocării Demografice. În cadrul acestui minister, Direcția Generală pentru Coastă și Mare este responsabilă de acordarea concesiunilor și de gestionarea generală a domeniului public costier, în conformitate cu articolul 110 din Legea 22/1988 și articolul 152 din Decretul Regal 876/2014. La nivel teritorial, cererile sunt procesate de către Serviciile Provinciale de Demarcație și Servicii Costiere (Demarcaciones y	4. Condițiile în care pot fi efectuate lucrările de întreținere și reparații sunt prevăzute în principal în titlul administrativ relevant (autorizație sau concesiune). În temeiul Legii 22/1988, structurile legale existente pot face obiectul unor lucrări de întreținere și reparații, astfel cum se indică în special în dispoziția tranzitorie a patra a normei. Cu toate acestea, astfel de lucrări sunt supuse unor limitări stricte: ele nu trebuie să implice o creștere a volumului, a înălțimii sau a suprafeței și nici nu pot avea ca rezultat o consolidare structurală incompatibilă cu regimul domeniului public.
----------------------	--	--	---	--

	punctul în care efectul mareelor devine vizibil”. Zona maritim-terestră include mlaștini, lagune, mlaștini sărate, estuare și, în general, zone joase care sunt inundate ca urmare a fluxului și refluxului mareelor, a valurilor sau a infiltrației apei de mare. Criteriile tehnice suplimentare de delimitare sunt prevăzute în Decretul Regal nr. 876/2014 din 10 octombrie, privind aprobarea Regulamentului general privind zonele de coastă, în special în Titlul I, Capitolul I („Clasificare și definiții”, art. 3-9). Zona maritim-terestră este caracterizată legal ca domeniu public inalienabil, imprescriptibil și neconfiscabil (nesusceptibil de sechestru) și, prin urmare, nu poate face obiectul proprietății private (art. 7-10 din Legea 22/1988).	administrative aplicabile în acest caz sunt: - Autorizații administrative (autorización administrativa): reglementate în Titlul III, Capitolul IV, se aplică utilizărilor temporare, activităților sezoniere sau instalațiilor demontabile. - Concesiuni administrative (concesión administrativa): reglementate în Titlul III, Capitolul V din Decretul Regal 876/2014, acestea acordă un drept temporar de ocupare fără a conferi dreptul de proprietate. În plus față de aceste licențe, proiectele pot necesita alte autorizații în funcție de natura lor, inclusiv autorizația de mediu în temeiul Legii 21/2013 din 9 decembrie privind evaluarea de mediu, precum și licențe de urbanism și alte aprobări specifice sectorului.	Servicios Provinciales de Costas), care acționează ca organisme administrative descentralizate ale statului. În orice caz, trebuie menționat că și alte autorități publice pot participa la această procedură. Competențele comunităților autonome, ale municipalităților și ale altor administrații sunt reglementate în titlul VI din Legea 22/1988.	
--	--	--	--	--

FRANȚA

1. Zona litorală este definită în [articolul L. 2111-4 din Codul general al proprietății publice](#).

„Domeniul public maritim natural al statului cuprinde:

1° Solul și subsolul mării situate între limita exterioară a mării teritoriale și, spre uscat, țărmul mării. Litoralul cuprinde tot ceea ce marea acoperă și descoperă până la limita la care se pot extinde mările cele mai înalte în absența unor perturbări meteorologice excepționale.”

2. Articolul R2124-1 din [Codul general al bunurilor publice](#) prevede: *„În vederea aplicării dispozițiilor articolului L. 2124-3, terenurile din domeniul public maritim situate în afara limitelor administrative ale porturilor pot face obiectul unor concesiuni de utilizare în scopul alocării lor pentru uz public, pentru un serviciu public sau pentru o activitate de interes general. Bunurile astfel concesionate nu sunt retrase din domeniul public. Aceste concesiuni se încheie pe o durată care nu poate depăși treizeci de ani. [...]”*

3. În conformitate cu [articolul R2124-2 din Codul general al bunurilor publice](#), *„cererea de concesiune se adresează prefectului”.*

[Codul general al proprietății publice](#) precizează:

„De îndată ce i se înaintează cererea, prefectul o transmite spre aviz prefectului maritim sau delegatului guvernamental pentru acțiunea statului pe mare.

Acest aviz se anexează la dosarul supus examinării administrative și anchetei publice menționate la articolele R. 2124-6 și R. 2124-7.”

Articolul R2124-6 din Codul proprietății publice prevede că:

„Cererea face obiectul unei evaluări administrative efectuate de serviciul de gestionare a domeniului public maritim, care consultă administrațiile civile, precum și autoritățile militare interesate.

Serviciul de gestionare a domeniului public maritim solicită avizul directorului departamental al finanțelor publice, care este responsabil de stabilirea condițiilor financiare ale concesiunii.

Proiectul este supus spre avizare comisiei nautice locale sau comisiei nautice majore, în conformitate cu dispozițiile articolelor 1-3 din Decretul nr. 86-606 din 14 martie 1986 privind comisiile nautice.

Proiectul este supus spre avizare municipalităților și instituțiilor publice de cooperare intermunicipală vizate.

Lipsa unui răspuns în termen de două luni constituie un aviz favorabil.

La finalul examinării administrative, serviciul de gestionare a domeniului public maritim transmite dosarul prefectului, împreună cu propunerea sa și, în cazul în care proiectul pare acceptabil, un proiect de acord.”

4. În conformitate cu [articolul R2124-2 din Codul general al bunurilor publice](#), cererea de concesiune este însoțită de un dosar care conține următoarele informații:

„[...] 6° Măsurile de întreținere prevăzute;

7° Măsurile propuse, pe baza stării inițiale a amplasamentului, pentru monitorizarea proiectului și a instalației, precum și a impactului acestora asupra mediului și a resurselor naturale;

8° Dacă este cazul, natura operațiunilor necesare pentru reversibilitatea modificărilor aduse mediului natural și amplasamentului, precum și pentru restaurarea, reabilitarea sau refacerea amplasamentului la sfârșitul dreptului de concesiune sau la sfârșitul utilizării. [...]”

GRECIA

1. Termenul „foreshore” (țărmul, marginea țărmului) nu există ca atare în legislația elenă; cel mai apropiat termen este „αιγιαλός” (egialos), definit în legislație:

[Legea 4607/2019, articolul 23 \(Modificarea articolului 1 din Legea 2971/2001\)](#)

„Zona litorală” este zona de teren care este scăldată de mare în timpul valurilor cele mai înalte și obișnuite. Zona litorală constituie un element esențial al mediului natural al țării, care este protejat de stat, care o gestionează în conformitate cu natura și caracterul său de proprietate publică/de uz comun.

[Articolul 2 din Legea 2971/2001](#): Litoral, plajă și alte dispoziții (a se vedea, de asemenea, [Legea 5092/2024](#)), privind proprietatea asupra litoralului, plajei, malului, zonei riverane, elementului acvatic, fundului mării și subsolului fundului mării, lagunei, lacului și albiei râurilor navigabile, prevede următoarele:

Litoralul, plaja, malul, zona riverană, elementul acvatic, fundul mării și subsolul fundului mării, al lagunei, al lacului și al albiei râurilor navigabile sunt proprietate publică/de uz comun și aparțin statului, care are obligația de a le proteja și gestiona în conformitate cu principiile durabilității și amenajării teritoriului.

Protecția acestor bunuri de folosință comună și a ecosistemelor acestora este responsabilitatea statului, care asigură organizarea și funcționarea unui sistem integrat de înregistrare, gestionare, supraveghere și control al acestora, în conformitate cu legislația aplicabilă și cu principiile durabilității și amenajării teritoriului.

Scopul principal al acestor bunuri de folosință comună este de a asigura accesul liber și neîngrădit al publicului la acestea, precum și legătura dintre uscat și mare, lagună, lac sau râu. Prin decizia ministrului finanțelor, la propunerea ministrului competent, se permite excluderea unor părți din aceste proprietăți de uz comun de la uzul public exclusiv în scopul servirii unui interes public superior legat de siguranța publică, sănătate și protecția mediului natural și cultural. Aceste proprietăți pot fi, de asemenea, acordate doar spre folosință, în conformitate cu legislația aplicabilă. Este interzisă construirea de clădiri

și, în general, instalarea de structuri pe țărmul mării, pe plajă, pe mal, în zona riverană, pe elementul de apă, pe fundul mării și în subsolul fundului mării, al lagunei, al lacului și al albiei râurilor navigabile. Cu titlu de excepție, pot fi efectuate numai lucrările prevăzute de prezenta lege, precum și lucrările care facilitează accesul persoanelor cu dizabilități la aceste zone.

2. În conformitate cu [articolul 1 din Legea nr. 2971/2001](#) și cu [articolul 55 din Legea nr. 4676/2020](#), „Modernizarea cadrului instituțional pentru cabotajul maritim și alte dispoziții”:

Lucrări portuare și foraje de sondaj

§8. „Lucrările portuare” sunt lucrări efectuate în totalitate sau parțial pe țărmul mării, pe plajă, mal, zona riverană, elementul acvatic, fundul mării și solul fundului mării, lagune, lacuri și albia unui râu navigabil, sau în zona portuară, precum și lucrări care determină formarea sau modificarea acestor zone, cu excepția forajelor de probă efectuate în zonele maritime și terestre aflate în competența Gărzii de Coastă Elene, pentru colectarea datelor științifice necesare în vederea fundamentării studiilor privind lucrările portuare.

§19. Forajul de probă în zonele maritime și terestre care intră în competența Gărzii de Coastă Elene, în scopul colectării datelor științifice necesare pentru fundamentarea studiilor privind lucrările portuare, este permis prin decizia directorului general pentru porturi, politica portuară și investițiile maritime sau, în cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 109 alineatul (1) din Legea 4622/2019, prin decizia secretarului general pentru porturi, politicii portuare și investițiilor maritime din cadrul Ministerului Afacerilor Maritime și Politicii Insulare.

Articolul 56 din Legea nr. 4676/2020 - Reglementarea platformelor plutitoare

§1(a). Sub rezerva dispozițiilor privind zonele de protecție strictă a mediului, este permisă amplasarea pe mare a platformelor plutitoare cu o suprafață de până la 150 de metri pătrați și pentru utilizare sezonieră de până la șase luni, contra cost și în conformitate cu procedura prevăzută la litera (b), fără intervenție pe țărm, pentru asigurarea accesului și îndeplinirea scopurilor prevăzute în legislația aplicabilă, precum și în scopuri culturale. Nu este permisă utilizarea unor astfel de platforme pentru instalarea și exploatarea de restaurante sau spații de agrement/divertisment.

(b). Pentru amplasarea și utilizarea unei platforme plutitoare în zona maritimă a unui port, se emite o decizie de către directorul general pentru porturi, politica portuară și investiții maritime sau, în cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 109 alineatul (1) din Legea 4622/2019, de către secretarul general pentru porturi, Politicii Portuare și Investițiilor Maritime din cadrul Ministerului Afacerilor Maritime și Politicii Insulare, în urma avizului Ministerului Culturii și Sportului, al Ministerului Turismului și al unei propuneri a autorității portuare competente. În cazul în care platforma plutitoare urmează să fie amplasată în afara zonei maritime portuare, sunt necesare, de asemenea,

avizul consiliului municipal competent la nivel local și acordul serviciului competent pentru proprietatea publică. Aceste avize trebuie emise într-un termen exclusiv de două luni; în caz contrar, procedura continuă fără acestea.

(c). Prin decizia comună a miniștrilor Finanțelor și Afacerilor Maritime și Politicii Insulare se stabilesc valoarea taxei pentru amplasarea și utilizarea platformei plutitoare, metoda de calcul a acesteia, organismul responsabil cu colectarea ei, procedura de colectare, precum și orice alte aspecte conexe.

(d). Prin decizia Ministerului Afacerilor Maritime și Politicii Insulare se stabilesc detaliile specifice privind punerea în aplicare a prezentului alineat, în special cele referitoare la termenii, aspectele tehnice sau specificațiile pe care trebuie să le îndeplinească platformele care urmează să fie amplasate, precum și întreținerea și îndepărtarea acestora și condițiile de acces la acestea de pe uscat și spre uscat.

Adăugarea articolului 12A la Legea 2971/2001 - Lucrări urgente

Execuția lucrărilor în zonele de coastă, plajă, mal, zonă riverană, corp de apă, fundul mării și subsolul fundului mării, al lagunei, lac și a albiei unui râu navigabil este permisă, prin derogare de la procedurile prevăzute de prezenta lege, pentru a răspunde nevoilor urgente de protecție civilă, cu condiția ca zona respectivă să fi fost declarată anterior în stare de urgență sau de alertă de protecție civilă prin decizia organismului competent.

Pentru executarea lucrărilor menționate la alineatul (1), organismul care execută proiectul trebuie să prezinte Serviciului de Proprietate Publică competent și Autorității Portuare competente decizia de exceptare a proiectului de la procedura de autorizare de mediu, precum și un dosar tehnic pentru lucrările necesare, aprobat de autoritatea competentă pentru autorizarea de mediu. Organismul care execută proiectul informează Serviciul de Proprietate Publică competent și Autoritatea Portuară competentă cu privire la începerea și finalizarea lucrărilor, precum și serviciul competent al Ministerului Culturii și Sportului pentru monitorizarea lucrărilor, acolo unde este necesar.

Articolul 13 - Concesiunea de simplă folosință

Prin „utilizare simplă” a țărmului, a plajei, a malului, a zonei riverane și a elementului acvatic al mării, lagunei, lacului și râului navigabil se înțelege orice utilizare care nu contravine destinației acestora ca bunuri de folosință comună și nu le alterează morfologia naturală sau elementele biologice. Cu excepția cazului în care prezenta lege prevede altfel, concesiunea pentru utilizare simplă se acordă contra cost. Pentru acordarea dreptului de folosință simplă, autoritatea locală de prim nivel competentă emite un aviz motivat prin hotărârea Consiliului Local, propunând țărmurile, plajele, malurile și zonele riverane care pot fi acordate, în conformitate cu procedura prevăzută de prezenta lege.

2(a). Concesiunea de folosință simplă se acordă prin decizia ministrului finanțelor în urma unei licitații, care poate fi desfășurată și pe cale electronică.

(b). Autorităților locale de nivel I sau întreprinderilor municipale în temeiul articolului 266 din Legea 3463/2006, concesiunea poate fi acordată și direct prin decizia comună a miniștrilor de interne și finanțelor, cu excepția cazului în care prezenta lege prevede altfel.

Prin decizia comună a miniștrilor de Interne, Finanțelor și Mediului și Energiei se stabilesc zonele care urmează să fie concesionate, aspectele tehnice, celelalte condiții, precum și detaliile necesare pentru concesionarea dreptului de utilizare simplă, inclusiv în cazul concesiunilor de utilizare simplă în zonele incluse în rețeaua Natura 2000, precum și în zonele care fac obiectul unor dispoziții speciale de protecție în temeiul Legilor nr. 1650/1986, 3937/2011 și 3028/2002. Aceeași decizie stabilește modul și termenul de plată a taxei pentru concesiune, precum și orice altă chestiune necesară privind aplicarea prezentului articol. Aceste zone sunt publicate în mod obligatoriu pe site-ul web al Secretariatului General al Proprietății Publice din cadrul Ministerului Finanțelor.

Este posibilă acordarea dreptului de simplă utilizare a țărmului, a plajei, a malului, a zonei riverane, a elementului acvatic al mării, al lagunei, al lacului și al râului navigabil pentru activități destinate înotătorilor sau recreerii publice, cu condiția să se asigure libera circulație a publicului și în funcție de configurația terenului de pe țărm. Suprafața fiecărei concesiuni nu poate depăși 500 de metri pătrați. În toate cazurile, cel puțin 50 % din suprafața totală a litoralului trebuie să rămână liberă, în funcție de caracteristicile calitative ale litoralului, fără a include zonele greu accesibile și nefolosibile, și sub rezerva restricțiilor privind procentul de acoperire a litoralului prevăzute în decizia de concesionare.

În mod specific pentru platformele plutitoare destinate utilizării sezoniere, indiferent dacă sunt amplasate într-o zonă maritimă, lacustră sau fluvială, în cazul în care sunt amplasate în fiecare an în aceleași locuri, autorizația serviciilor competente ale Ministerului Culturii și Sportului trebuie reînnoită la fiecare cinci ani.

Articolul 14 - Concesiunea de utilizare pentru executarea lucrărilor

Prin decizia ministrului finanțelor, utilizarea țărmului, a plajei, a malului, a zonei riverane, a elementului acvatic, a fundului mării și a subsolului fundului mării, al lagunei, lac și a albiei unui râu navigabil poate fi acordată direct, fără licitație, organismelor din sectorul public și întreprinderilor private pentru executarea de lucrări care servesc scopurilor de utilitate publică sau de protecție a mediului, sporturilor nautice, cercetării, alimentării cu apă, canalizării, scopurilor științifice, de regenerare, industriale, miniere, de transport, portuare, de reparații navale, energetice, de pescuit și de acvacultură. Planurile locale de amenajare a teritoriului și planul de amenajare a spațiului maritim sunt luate în considerare odată ce sunt aprobate. Concesiunea poate include, de asemenea, simpla

utilizare a țărmului, a plajei, a malului, a zonei riverane, a elementului acvatic, a fundului mării și a subsolului fundului mării, al lagunei, al lacului și al albiei unui râu navigabil, pentru a răspunde nevoilor operaționale ale respectivelor lucrări.

Se permite acordarea dreptului de utilizare a țărmului, a plajei, a malului, a zonei riverane, a elementului acvatic, a fundului mării și a subsolului fundului mării, al lagunei, al lacului și al albiei unui râu navigabil, în special în următoarele scopuri:

(a) scopuri de interes public sau de protecție a mediului, în cazul în care lucrările sunt efectuate de stat sau de persoane juridice de drept public, inclusiv autorități locale, întreprinderi de utilitate publică sau organisme de gestionare a zonelor protejate;

(b) lucrări de sporturi nautice bazate pe studii aprobate de Secretariatul General pentru Sport;

(c) lucrări de regenerare efectuate de stat, de persoane juridice de drept public și de autorități locale;

(d) scopuri de cercetare;

(e) lucrări care deserveșc sau instalează întreprinderi de acvacultură care funcționează în mod legal;

(f) instalarea de platforme fixe sau plutitoare, construirea de debarcadere și ziduri de chei, instalarea de echipamente de ridicare și încărcare/descărcare de toate tipurile, inclusiv benzi transportoare, macarale, conducte pentru transportul mărfurilor lichide și alte sisteme conexe sau lucrări destinate să deservească transportul mărfurilor sau al aprovizionărilor produse sau utilizate de întreprinderile de acvacultură, industriale, miniere sau de reparații navale care funcționează în mod legal pe proprietăți asupra cărora aceste întreprinderi au un drept de folosință în temeiul unui drept real sau contractual și pe care și-au construit instalațiile principale;

(g) construirea de lucrări de infrastructură și instalații destinate să asigure funcționarea serviciilor de transport de orice tip prestate de întreprinderi de transport care își desfășoară activitatea în mod legal;

(h) executarea lucrărilor de instalare a centralelor de producere a energiei electrice din surse regenerabile de energie, inclusiv amplasarea stațiilor și construirea oricăror lucrări considerate necesare pentru conectarea unei centrale RES la sistem sau la rețea, inclusiv spațiul necesar pentru instalarea echipamentelor și personalul necesar pentru funcționarea și întreținerea în condiții de siguranță a proiectului. Pentru aceste lucrări, decizia de concesiune a ministrului finanțelor poate viza zone continentale, insule sau insulițe. O concesiune poate fi acordată și pentru construirea altor lucrări aprobate prin procedura de autorizare de mediu. Acest caz se aplică și lucrărilor de consolidare a sistemului sau rețelei de transport, precum și lucrărilor de interconectare a insulelor cu

sistemul național de transport interconectat, care servesc, de asemenea, creșterii penetrării SER și, în general, oricărei lucrări legate de construcția și exploatarea acestora sau menționate în decizia de aprobare a condițiilor de mediu ca lucrări conexe, inclusiv lucrări la drumurile de acces. Pentru astfel de lucrări, partea interesată depune o cerere la Serviciul de Proprietate Publică competent după ce a fost emisă Decizia de aprobare a condițiilor de mediu pentru stația de SER sau proiectul de interconectare.

Cererea trebuie să includă toate lucrările pentru care se solicită concesiunea, inclusiv cele clasificate drept lucrări conexe în Decizia de aprobare a condițiilor de mediu. Serviciul de Proprietate Publică transmite cererea și Decizia de aprobare a condițiilor de mediu fără întârziere, și în orice caz în termen de 20 de zile de la depunerea acestora, către Ministerele Economiei și Dezvoltării, Culturii și Sportului, Afacerilor Maritime și Politicii Insulare și Turismului, precum și către Statul Major General al Marinei Elene, cu excepția cazului în care aceste autorități au emis deja avize în cadrul procedurii de autorizare de mediu și avizele respective au fost depuse de partea interesată împreună cu cererea. După colectarea avizelor sau după trecerea a trei luni fără răspuns de la data la care cererea a ajuns la autoritățile respective, Serviciul de Proprietate Publică competent procedează la emiterea deciziei de concesiune.

(i) lucrări care deservește întreprinderi care funcționează legal și care se ocupă de construcția, transformarea, repararea și întreținerea navelor din lemn, și anume nave tradiționale și alte nave cu o lungime de maximum 40 de metri (șantiere navale). Aceste lucrări se referă la desfășurarea de activități precum și la amplasarea navelor, a materiilor prime, a proviziilor și a echipamentelor necesare pentru funcționarea acestora. Dispozițiile prezentului articol nu se aplică instalațiilor de parcuri eoliene offshore din zona maritimă națională, în conformitate cu articolul 6A din Legea 3468/2006.

(j) executarea lucrărilor de instalare a cablurilor submarine de energie electrică și telecomunicații pentru interconectarea insulelor sau a insulițelor cu continentul, inclusiv amplasarea stațiilor electrice și construirea oricăror lucrări considerate necesare, inclusiv spațiul necesar pentru instalarea echipamentelor și personalul necesar pentru exploatarea și întreținerea în condiții de siguranță a proiectului.

(k) Prin decizia organismului competent al Ministerului Finanțelor, utilizarea țărmului, a plajei, a malului, a zonei riverane, a fundului mării și a elementului acvatic al mării poate fi acordată pentru instalarea de stâlpi meteorologici fixați pe fundul mării sau a platformelor plutitoare pentru instalarea de stâlpi meteorologici, în scopul înregistrării și măsurării condițiilor climatice și, în special, a potențialului eolian, pe toată durata utilizării.

(l) executarea lucrărilor de instalare a conductelor de prelevare și evacuare a apei de mare destinate utilizării în piscinele unităților de cazare hotelieră care funcționează legal, precum și construirea oricărei lucrări considerate necesare, inclusiv stația de pompare și spațiul necesar pentru instalarea echipamentelor și personalului necesar pentru

funcționarea și întreținerea în condiții de siguranță a proiectului destinat utilizării într-o piscină.

4(a). Executarea lucrărilor temporare sau permanente pe litoral și pe plajă, care au fost desemnate drept proprietăți turistice publice sau pentru care a fost emis un act al Consiliului de Miniștri, precum și în zona maritimă adiacentă sau învecinată, se realizează prin decizia comună a miniștrilor Finanțelor și Turismului.

(b). În cadrul Ministerului Finanțelor se înființează un comitet format din șapte membri, alcătuit din reprezentanți ai Ministerului Turismului, Ministerului Culturii, Ministerului Apărării Naționale (Marina Elenă), Ministerului Finanțelor, Ministerului Mediului și Energiei, Ministerului Infrastructurii și Transporturilor și Ministerului Afacerilor Maritime și Politicii Insulare. Comitetul examinează dacă sunt îndeplinite condițiile pentru executarea unor astfel de lucrări și emite un aviz către miniștrii Finanțelor și Turismului.

(c–e). Funcționarea, componența și procedurile comitetului sunt stabilite prin decizie ministerială comună. Acesta poate efectua inspecții la fața locului și poate solicita informații tehnice sau de altă natură de la autoritățile competente.

5. Concesiunea rămâne valabilă atât timp cât licența pentru înființarea sau exploatarea întreprinderii rămâne în vigoare și încetează automat, fără despăgubiri către stat, în cazul în care licența respectivă își pierde valabilitatea.

6. Solicitantul trebuie să depună la Serviciul de Proprietate Publică competent un dosar complet care să includă:

- studiul de inginerie costieră (acolo unde este necesar),*
- decizia de aprobare de mediu,*
- studiul tehnic final aprobat,*
- delimitarea țărmului și a limitelor exacte,*
- certificatele de conformitate fiscală și de asigurări sociale,*
- garanția de bună execuție,*
- și aprobarea/notificarea privind înființarea sau funcționarea întreprinderii (sau o condiție de obținere a acesteia în termen de un an).*

7. În timpul procedurii de autorizare de mediu, se respectă legislația de mediu aplicabilă. Dacă autorizarea de mediu nu este necesară, trebuie obținute avize de la mai multe autorități, inclusiv:

- Ministerul Apărării Naționale,*
- Ministerul Economiei (pentru utilizări industriale),*

- *Ministerul Mediului și Energiei,*
- *Ministerul Dezvoltării Rurale,*
- *Ministerul Culturii,*
- *Ministerul Afacerilor Maritime,*
- *Ministerul Turismului,*
- *și Consiliul Municipal relevant.*

Aceste avize trebuie emise în termen de trei luni; în caz contrar, procedura continuă.

8. Pentru aprobarea studiului final, este necesar acordul Ministerului Apărării Naționale și al Ministerului Culturii (precum și al Ministerului Mediului în cazul așezărilor tradiționale), în termen de șase luni.

9–10. Serviciul Proprietății Publice efectuează o inspecție, întocmește un raport de stabilire a taxei de concesiune și îl transmite Direcției Proprietății Publice, care elaborează proiectul de decizie de concesiune.

Întreținere și reparații (articolul 14 alineatul (11))

11(a). Repararea și întreținerea instalațiilor autorizate, inclusiv înlocuirea parțială sau totală, sunt permise fără o nouă decizie de concesiune, cu condiția ca:

- *să nu existe modificări ale mediului,*
- *caracteristicile geometrice și tehnice să rămână neschimbate,*
- *să fie asigurate siguranța și sănătatea și*
- *lucrările să respecte autorizația de mediu existentă.*

Un studiu tehnic aprobat de autoritatea regională competentă trebuie notificat cu cel puțin 15 zile înainte de începerea lucrărilor către Serviciul Proprietății Publice, Autoritatea Portuară și autoritatea de mediu.

(b–c). Dacă lucrările se abat de la concesiune sau de la studiul aprobat:

- *Serviciul Proprietății Publice poate suspenda sau interzice lucrările;*
- *Autoritatea Portuară poate impune amenzi (10.000–100.000 EUR);*
- *pot fi dispuse măsuri de demolare și restaurare.*

(d). În cazurile de daune neprevăzute care cauzează riscuri de mediu sau perturbări (de exemplu, poluare sau probleme legate de alimentarea cu energie), reparațiile pot fi efectuate după notificarea prealabilă a Autorității Portuare.

Articolul 15 – Norme generale privind concesiunile

1. *Este interzisă utilizarea exclusivă a litoralului și a zonelor adiacente, cu excepția cazurilor justificate de un interes public superior (de exemplu, apărarea națională, siguranța publică, protecția mediului).*
2. *Utilizarea poate fi acordată numai în conformitate cu legea.*
3. *Concesiunile pot fi revocate oricând în mod unilateral de către stat, fără despăgubiri, din motive de interes public superior sau pentru restabilirea utilizării publice.*
4. *Concesiunile se acordă, în general, contra cost, cu excepția unor cazuri specifice de interes public (de exemplu, lucrări publice, cercetare, evenimente culturale sau educaționale).*
5. *În cazul siturilor arheologice sau al zonelor protejate, este necesară aprobarea prealabilă a Ministerului Culturii sau a Ministerului Mediului.*
6. *Concesiunile sunt personale (netransferabile).*
7. *Taxele se plătesc autorității fiscale competente.*
8. *Încălcarea condițiilor duce la revocarea obligatorie și preluarea lucrărilor de către stat.*
9. *Decizia de concesionare nu înlocuiește alte autorizații necesare.*
10. *Ministrul Finanțelor poate exclude anumite zone de la concesionare din motive de siguranță, de mediu sau sociale.*

Concesiunile sunt înregistrate într-un registru electronic care asigură coordonarea între autoritățile publice.

Articolul 16 – Concesiuni speciale

Prin decizia ministrului finanțelor, în urma avizelor emise de mai multe ministere, se pot acorda concesiuni pentru utilizarea insulelor, a recifelor, a zonelor marine de mică adâncime și a țărmului adiacent în scopuri precum:

- *agricultură, creșterea animalelor, pescuit și acvacultură,*
- *turism și sporturi nautice,*
- *energie regenerabilă și dezvoltare economică,*
- *apărare și securitate națională,*
- *cercetare în domeniul mediului.*

Licențele necesare în temeiul altor acte normative trebuie depuse odată cu cererea.

PORTUGALIA

1. [Articolul 84 din Constituție](#) prevede că apele teritoriale, fundul acestora și fundul mării adiacent fac parte din domeniul public. Parlamentul portughez are, de asemenea, competență legislativă în materie de reglementare a regimului juridic al bunurilor din domeniul public, în temeiul **articolului 165 din Constituție**. Principalele acte normative referitoare la acest subiect sunt [Legea nr. 54/2005](#) din 15 noiembrie privind proprietatea asupra resurselor de apă și [Legea nr. 58/2005](#) din 29 decembrie, Legea apelor.

În sensul prezentului răspuns, conceptele relevante sunt domeniul public maritim, patul apelor marine și marginea adiacentă. În temeiul **articolelor 2-4 din Legea nr. 54/2005**, domeniul public maritim include apele de coastă și apele de maree, paturile și marginile acestora și aparține statului. **Articolul 10 din Legea nr. 54/2005** definește fundul apelor marine și al apelor foreshore ca fiind terenul acoperit de ape, cu limita sa terestră la linia de maree maximă de primăvară la echinocțiu. **Articolul 11 din Legea nr. 54/2005** definește marginea și o stabilește, pentru apele marine, la 50 de metri.

În consecință, fâșia foreshore dintre marcajele de maree înaltă și joasă nu este denumită separat, ci este cuprinsă în fundul apelor marine care fac parte din domeniul public maritim.

2. De regulă, lucrările de construcție pe domeniul public maritim necesită un titlu de utilizare privată a resurselor de apă publice. În conformitate cu [articolul 59 din Legea apelor](#), dreptul de utilizare privată a resurselor de apă publice poate fi acordat numai prin licență sau concesiune. [Articolul 60 din Legea apelor](#) supune autorizării prealabile, printre altele, ocuparea temporară pentru construirea sau modificarea instalațiilor fixe sau mobile, amplasarea unor astfel de instalații, ocuparea temporară pentru construirea sau modificarea infrastructurilor hidraulice, amplasarea infrastructurilor hidraulice, precum și excavările sau umpluturile. [Articolul 61 din Legea apelor](#) rezervă concesiunea pentru anumite utilizări specificate. În cazul în care utilizarea prevăzută implică lucrări de construcție, [articolul 4 din Decretul-lege nr. 226-A/2007](#) prevede ca proiectul să fie prezentat autorității competente pentru aprobare, iar lucrările să fie executate în conformitate cu proiectul aprobat și cu legislația aplicabilă. În funcție de caracteristicile proiectului, pot fi necesare și proceduri suplimentare, în special controlul urbanistic municipal în temeiul [Cadrului juridic pentru dezvoltare urbană și construcții \(RJUE\)](#) și, după caz, evaluarea impactului asupra mediului. În cazul proiectelor care fac obiectul [Cadrului juridic pentru evaluarea impactului asupra mediului \(AIA\)](#), procedura de obținere a titlului de apă poate începe numai după o decizie de mediu favorabilă sau condiționat favorabilă sau o decizie de dispensare de la AIA.

3. Autoritatea principală în ceea ce privește autorizația privind resursele de apă este [Agenția Portugheză pentru Mediu, I.P. \(APA\)](#), responsabilă cu eliberarea

autorizațiilor și a titlurilor de utilizare a resurselor de apă. În cazul în care lucrările se încadrează și în categoria operațiunilor urbane, autoritatea competentă pentru titlul de urbanism municipal este consiliul municipal relevant, în temeiul [articolului 5 din RJUE](#). În cazul în care este necesară o procedură de evaluare a impactului asupra mediului, [articolul 8 din Decretul-lege nr. 151-B/2013](#) stabilește că **Agência Portuguesa para o Ambiente, I.P. (APA)** este autoritatea **AIA** pentru proiectele din spațiul maritim și alte cazuri enumerate, în timp ce **Comissões de coordenação e desenvolvimento regional**² (CCDR) reprezintă autoritatea în restul cazurilor. Există, de asemenea, o excepție specifică sectorului pentru zonele din domeniul public al apelor atribuite administrațiilor portuare. În temeiul [articolului 38 din Decretul-lege nr. 226-A/2007](#), administrațiile portuare pot acorda titluri unor terți în acele zone în care competența a fost delegată prin ordin ministerial comun.

4. Legislația portugheză nu prevede un program legal uniform de întreținere pentru toate aceste structuri. În schimb, întreținerea și reparațiile sunt reglementate în principal de conținutul licenței sau al concesiunii și de proiectul aprobat. În conformitate cu [articolul 3 din Decretul-lege nr. 226-A/2007](#), licențele și concesiunile conferă dreptul de utilizare exclusivă numai în scopurile și în limitele prevăzute în titlu. **Articolul 4 din Decretul-lege nr. 226-A/2007** prevede ca lucrările și modificările să respecte proiectul aprobat. [Ordonanța nr. 1450/2007](#) prevede că un titlu de licență trebuie să menționeze, printre altele, scopul, locația și durata licenței, iar un contract de concesiune trebuie să reglementeze aspecte precum drepturile și obligațiile părților, construcția infrastructurii, condițiile financiare și revizuirile periodice. În plus, [articolul 28 din Decretul-lege nr. 226-A/2007](#) permite revizuirea titlurilor în anumite circumstanțe. La nivel municipal, lucrările de conservare sunt, în general, scutite de controlul urbanistic prealabil în temeiul [articolului 6 din RJUE](#), dar acest lucru nu elimină necesitatea respectării titlului privind resursele de apă și a oricăror condiții aferente acestuia.

SPANIA

1. În Spania, conceptul echivalent cu „zona litorală” este zona maritim-terestră sau zona de coastă (zona marítimo-terrestre), care face parte din domeniul public maritim-terestru (dominio público marítimo-terrestre).

Temeiul juridic al acestei definiții este stabilit la [articolul 132.2 din Constituția Spaniei](#), care prevede că zona maritim-terestră, plajele, apele teritoriale și resursele

² Comissões de Coordenação e Desenvolvimento Regional, I.P. (CCDR) sunt instituții publice regionale cu responsabilități care includ dezvoltarea regională, mediul și amenajarea teritoriului. În cadrul regimului de evaluare a impactului asupra mediului, CCDR-ul competent din punct de vedere teritorial este autoritatea în cazurile care îi sunt atribuite prin lege.

naturale ale zonei economice și ale platoului continental fac parte din domeniul public deținut de stat.

Această dispoziție constituțională a fost dezvoltată prin [Legea 22/1988](#) din 28 iulie privind zona de coastă. În conformitate cu articolul 3.1 litera (a) din această normă, zona maritim-terestră este definită ca „zona situată între linia de maree joasă (bazată pe marea maximă de primăvară la echinocțiu) și limita atinsă de valuri în timpul celor mai severe furtuni înregistrate, în conformitate cu criteriile tehnice stabilite prin regulament; sau, în cazul în care această limită este depășită, limita mării maxime de primăvară la echinocțiu. Această zonă se extinde, de asemenea, de-a lungul malurilor râurilor până la punctul în care efectul mareelor devine vizibil”. Zona maritim-terestră include mlaștini, lagune, mlaștini sărate, estuare și, în general, zone joase care sunt inundate ca urmare a fluxului și refluxului mareelor, a valurilor sau a infiltrației apei de mare.

Criteriile tehnice suplimentare de delimitare sunt prevăzute în [Decretul Regal nr. 876/2014](#) din 10 octombrie, privind aprobarea **Regulamentului general privind zonele de coastă**, în special în Titlul I, Capitolul I („Clasificare și definiții”, art. 3-9).

Zona maritim-terestră este caracterizată legal ca domeniu public inalienabil, imprescriptibil și neconfiscabil (inembargabil) și, prin urmare, nu poate face obiectul proprietății private (**art. 7-10 din Legea 22/1988**).

2. Conform legislației spaniole, utilizarea domeniului public maritim-terestru poate fi autorizată numai pentru acele activități sau instalații care, prin însăși natura lor, nu pot fi amplasate în altă parte. Conform **articolului 61 din Decretul Regal 876/2014**, aceste activități și instalații sunt:

a) cele care îndeplinesc o funcție sau furnizează un serviciu care, prin natura sa, necesită ocuparea domeniului public maritim-terestru.

b) cele care prestează un serviciu public sau deservesc publicul și care, din cauza configurației fizice a porțiunii de coastă unde este necesară amplasarea lor, nu pot fi situate pe terenuri adiacente aceluiași domeniu.

Articolul 32 din Legea 22/1988 stabilește că ocuparea acestei zone este condiționată de acordarea autorizației administrative care permite utilizarea terenurilor publice. Cele două tipuri de licențe administrative aplicabile în acest caz sunt:

- Autorizații administrative (autorización administrativa): reglementate în Titlul III, Capitolul IV, se aplică utilizărilor temporare, activităților sezoniere sau instalațiilor demontabile.

- Concesiuni administrative (concesión administrativa): reglementate în **Titlul III, Capitolul V din Decretul Regal 876/2014**, acestea acordă un drept temporar de ocupare fără a conferi dreptul de proprietate.

În plus față de aceste licențe, proiectele pot necesita alte autorizații în funcție de natura lor, inclusiv autorizația de mediu în temeiul [Legii 21/2013 din 9 decembrie privind evaluarea de mediu, precum și licențe de urbanism și alte aprobări specifice sectorului](#).

3. Domeniul public maritim-terestru intră în competența exclusivă a statului. Autoritatea competentă este [Ministerul Tranzitiei Ecologice și Provocării Demografice](#).

În cadrul acestui minister, Direcția Generală pentru Coastă și Mare este responsabilă de acordarea concesiunilor și de gestionarea generală a domeniului public costier, în conformitate cu **articolul 110 din Legea 22/1988** și **articolul 152 din Decretul Regal 876/2014**.

La nivel teritorial, cererile sunt procesate de către **Serviciile Provinciale de Demarcație și Servicii Costiere** (Demarcaciones y Servicios Provinciales de Costas), care acționează ca organisme administrative descentralizate ale statului.

În orice caz, trebuie menționat că și alte autorități publice pot participa la această procedură. Competențele comunităților autonome, ale municipalităților și ale altor administrații sunt reglementate în **titlul VI din Legea 22/1988**.

4. Condițiile în care pot fi efectuate lucrările de întreținere și reparații sunt prevăzute în principal în titlul administrativ relevant (autorizație sau concesiune).

În temeiul **Legii 22/1988**, structurile legale existente pot face obiectul unor lucrări de întreținere și reparații, astfel cum se indică în special în dispoziția tranzitorie a patra a normei. Cu toate acestea, astfel de lucrări sunt supuse unor limitări stricte: ele nu trebuie să implice o creștere a volumului, a înălțimii sau a suprafeței și nici nu pot avea ca rezultat o consolidare structurală incompatibilă cu regimul domeniului public.